

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 5 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ยาเทวดารักษาโรคลำไส้เน่า
โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ จิตธมโม

ยาเทวดารักษาโรคไล่ไสเฝ้า

www.jarun.org

ยาเทวดารักษาโรคไล่ไสเฝ้า พระภาวนาวิสุทธิคุณ

กรรมฐานนี้ละเอียดอ่อนมาก ถ้าคนมีโรคนี้ อาจช่วยให้เขาเบาบางหรืออาจหายได้ อาตมาขอเจริญพรด้วยใจจริง เมื่อสมัยก่อนอาตมาป่วยเรื่อย ๓ วันดี ๔ วันไข้ ต้องเข้าโรงพยาบาลไม่พัก ไม่มีความสุขเลย โยมเอ๋ย ตั้งแต่บวชใหม่ ๆ พรรษาแรก เป็นลมหน้ามืดยิ่งกว่าคนแก่อีก **เดี๋ยวนี้ป่วยมากแล้ว** สบายมาก **โรคกายก็ไม่มี โรคใจก็ไม่มีด้วย โรคกายที่มีอยู่เดิมก็หายไปเหมือน ปลิดทิ้ง** ออกจากโรงพยาบาลตั้งแต่หลังคอกหักมา ๑๕ ปีแล้ว ไม่เคยเข้าไปอีกเลย ปวดหัวตัวร้อนเป็นนิดหน่อยเดี๋ยวก็หาย ตั้งสติสัมปชัญญะไว้มันก็หายไปเอง อาตมาหายได้ด้วยกรรมฐาน

อาตมาเป็นโรคไล่ไสเฝ้า ไปโรงพยาบาลศิริราช หมอบอกว่าพุงนี้ผ่าตัด เขาบอกว่าไล่ไสไปหลายฟุตแล้ว องค์กรน้อยได้ อย่างไร ต้องตายแน่ ๆ หมอเขาปรึกษากันที่หน้าห้อง แต่อาตมาได้ยิน **เอ๊ะ! เราจะตายเสียแล้วหรือ ไหน ๆ จะตายไปตายที่วัดดีกว่า** อยู่อยู่ที่โรงพยาบาลเลย แหม! โยมเอ๋ย **ฉันน้ำเข้าไปหยดเดียวก็ไม่ได้ ตกถึงทั้งคืนเลย ปวดจริง ๆ นะ** ปวดท้องอย่างสุดซึ้ง ตอนนั้นอาตมานั่งกรรมฐานยังไม่เข้าขั้น พอเป็นพอไป พอมีกิจกรรมกรรมฐานบ้าง ยังไม่หนักแน่นเหมือนสมัยนี้ **เอ! เราจะมาตาย ญาติโยมจะไม่เห็นหน้าเราแล้ว** ได้ยินหมอบอกว่าประมาณ ๙.๐๐ น. จะต้องผ่าตัด เราจะต้องหนีออกจากโรงพยาบาลไปตายที่วัด

ตอนเช้า ๖.๐๐ น. อาตมาตั้งตำราสติให้ดี พอหมด พยาบาลแผลอ เราก็ดูเดินไปเดินมา เขาก็คงจะลืมไปแล้ว เลยขึ้นรถสามล้อตึก ๆ ไปลงเรือลัดวัด มานอนปวดอยู่ที่วัดต่อไป ปวดแสนจะปวด นี่โรคไล่ไสโรคระเพาะอีก **เพราะเราฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาก** ความว้าวยังไม่วายหาย ความความเข้ามาแทรก ทรมาณอย่างที่สุด ตอนนั้นเพิ่งมาอยู่ที่วัดอัมพวันใหม่ ๆ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลมาเยี่ยม ท่านบอกว่าไหน ๆ จะตายแล้ว ผมจะทำถวาย **เป็นยาเทวดา** ท่านผู้พิพากษาเป็นมหาเปรียญเก้าได้เจริญกรรมฐานมาบ้าง เป็นลูกศิษย์เจ้าประคุณสมเด็จพระวันรัต (เฮง เขมจารี) วัดมหาธาตุ อาตมาเคยแนะนำปฏิบัติแก่ท่านพอสมควร ชื่อ **มหาเทียบ นองบุญภาค เปรียญธรรม ๖ ประโยค เป็นหัวหน้าศาลจังหวัดสิงห์บุรี** เดี่ยวนี้ตายไปแล้ว ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐

ยาเทวดา ใครอยากจำก็จำเอาไป ท่านไปซื้อหม้อดิน เอาเกลือมา ๓ กำ ให้อาตมาจับเกลือกลืนใจหยิบ ๓ จับไม่ได้หายใจแล้ว เสิ้หม้อ ท่านสอนให้ท่องว่า **พุทฺธัง ปิจจักขามิ ๑ กำ อัมมัง ปิจจักขามิ อีก ๑ กำ สังฆัง ปิจจักขามิ อีก ๑ กำ** แล้วก็ใส่หม้อ แล้วท่านก็บอกว่าผสมกับไข่ขาวไข่ไก่ ๕ ฟอง ไข่แดงไม่เอา ท่านสวดเกลือเรียบร้อยจนละเอียดไปหมดแล้ว ปล่อยให้มันแห้งไปหมดแล้ว เอาไข่ขาวใส่ แล้วก็คนให้เข้ากันทองคานา พุทฺธัง ปิจจักขามิ อัมมัง ปิจจักขามิ สังฆัง ปิจจักขามิ เท่านั้นเอง เสร็จเรียบร้อยก็นำมาให้อาตมาฉัน ๑ ช้อนคว่ำ เป็นเกลือปนสตุ แก้วโรคไล่ไสเฝ้า จะตายอยู่แล้ว พอใส่ปาก หัวหน้าศาลรีบหนีขึ้นรถจี๊ปวิ่งไปเลย

ไอ้โฮ! โยมเอ๋ย ปวดดิ้นอยู่ในโบสถ์ สลบไป ๓ ชั่วโมง พอฟื้นขึ้นมาอาศัยจิตเข้มแข็งจากกรรมฐาน รู้สึกโล่งใจเริ่มฉันทน้ำได้บ้าง รุ่งเช้าท่านผู้พิพากษามาฟังข่าว บอกว่าที่ผมรีบหนีไปไม่ได้มันสการลา เพราะกลัวหม้อจะปลิวมาโดนผม อย่าลืมเขียนะชีวิตที่เกิดมาไม่มีอะไรปวดเท่านี้ แต่อาศัยกรรมฐานสู้ไว้ ตั้งแต่นั้นหายวันหายคืนเรื่อยมาจนบัดนี้ ต่อมาหมอจากศิริราชมีจดหมายมา ถามว่าพระองค์นี้ ชื่อนี้ ตายไปหรือยัง ทำศพไปหรือยัง อาตมาก็ตอบไปว่า หายแล้ว หายด้วยยาเทวดา หมอมาถึงที่วัดเลย ขอจดยาไป พอได้เมื่อยหม้อเป็นเสียด้วย เลยเมื่อยหม้อหายไปอีก ๑ คน ถ้าใครมีกมลก็จำไป นี่อาตมานึกได้ก็พูดให้โยมฟัง ใช้หนี้ไก่ หลังจากนั้นต่อมาก็แผ่เมตตาต่อทิศสวนกุศล จึงรู้ว่าเวรกรรมของเรามีเวรกรรมครั้งอดีต เมื่อเป็นเด็กนี้เอง จำได้แน่ชัด กรรมฐานบอกว่า ข้าพเจ้าไล่ไสเฝ้า เป็นเพราะเหตุใดหรือ นิมิตรบอก สติบอกว่า **จำได้ไหม ตอนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๔ ท่านไปฆ่าไก่ ไก่ยังไม่ตายแหะท้องเอาใส่ออกมาผูก เอาไส้มันมาแล้วตัดไส้มัน แล้วเอาเข้าใส่ในพุงและปล่อยไก่ไป ไก่มันวิ่งหัวซุกหัวซุน ตายในที่สุด นี่จำได้ไหม**

อาตมาก็รำลึกเหตุการณ์ครั้งอดีตเมื่อเป็นเด็กชั้นประถมปีที่ ๔ ได้ น้ำตาไหลทันที แหม! พิไธเฮย์ เราคิดว่าไม่เป็นเราเป็นกรรมแต่อย่างใด แต่กรรมกลับมาขัดตัวเราเองอย่างนี้ **ต่อไปจะไม่ฉันทงไก่ต่อไปแล้ว** ตอนเป็นพระเล็กฉันไก่ เลิกฉันเปิด ฉันท่าน ไม่เอาแล้ว **เราฆ่าสัตว์ไหนจะไม่ฉันทสัตว์นั้น** นึกถึงเหตุการณ์ว่า เอาไส้มันมาแล้วก็รีดตัดไส้มันทิ้ง สนุกดี แหม! เสียใจจนบัดนี้เนะ เราก็นึกว่า เออ! แผ่เมตตาให้ไก่ทุกวัน ๆ สำไส้เราก็ตีขึ้นจนบัดนี้

นี่แหละโรคภัยไข้เจ็บ โยมนั่งกรรมฐานให้ดีเถาะ จะรู้ได้ว่ามันเป็นกรรมอะไร มันจะมาจากไหน สภาหาเหตุ มันจะบอกเหตุการณ์ทั้ง ๆ ที่มันลืมไปแล้ว เมื่อตอนเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่ชั้นประถมปีที่ ๔ นี่เวรกรรมตามสนองแน่ ๆ ถ้าเราไปสร้างความดีมากเท่าไร มักตามมาให้เราใช้มัน

เหมือนพ่อค้า แม่ค้า ร้านค้า ยิ่งขายดิบขายดี เจ้าหนี้ก็มาทวง ถ้าเราขายไม่ได้เลย ไม่มีสตางค์เลย ไม่มีใครมาทวง ไม่มีใครมาขอ
แน่ ๆ

นี่ก็สรุปใจความได้ผลออกมาว่า **สร้างความตึงเครียดมีอุปสรรค** ท่านทั้งหลายอย่าน้อยเนื้อต่ำใจนะ **สร้างความดีมากเท่าไร
อุปสรรคมาขัดขวางมากเท่านั้น ต้องสู้ต่อไปเพื่อใช้หนี้เขา**

ข้อเท็จจริงเป็นประการใดขอเจริญพรว่า ถ้าเราเคร่งครัดฐาน ตั้งสติอารมณ์ไว้ อาจจะทะเลาะเบาะบางไปได้บ้าง ถึงจำเป็นต้องตาย
ให้มันตายเองเถอะ อย่าฆ่าตัวตายเลย

จำเป็นจะต้องตาย เราตายอย่างสบาย จะไม่มีเวทนา จะได้เดินทางไปถูกต้อง เราจะไม่ไปอบายภูมิ นรก เปรต อสุรกาย สัตว์
เดรัจฉาน

ฆ่าตัวตายไม่มีดีเลย พระพุทธเจ้าบอกบาปอย่างร้ายแรง ท่านทั้งหลายสอนลูกสอนหลาน อย่าฆ่าตัวตายนะลูกนะหลานนะ
ถึงอย่างไรก็ต้องตายอยู่แล้ว ทุกคนต้องตายทั้งนั้น ไม่ต้องไปฆ่ามันหรอก

เพราะฉะนั้นการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน จึงเป็นผลงานของชีวิตนั่นเอง ตัวกำหนดเป็นบทบาท สติปัฏฐานสี่นี้กำหนดไว้
ขอเจริญพร เติบงามให้ได้ระเบียบ ไม่ต้องไปเอาความคิดอื่นมาใช้ขณะนี้ ต้องตัดปลิโพธิ์กังวลเสีย ตัดกิจกรรมเสีย พอทำได้
แล้ว กลับไปบ้านก็กำหนด

เสียงก็กำหนด เห็นก็กำหนด คิดอะไรก็กำหนด คิดก่อน คิดหนอที่สิ้นปี ตั้งสติเสียให้ดี ทำให้ถูกต้อง รับรองคิดถูกต้อง คิด
ที่ออกมาแน่นอนถูกต้อง คิดที่ผ่านมาระเบิดตื้นนั้นผิดหมด มันออกมาอย่างนั้นะ

นี่แหละกรรมตามสนองอย่างไร กฎแห่งกรรมจะบอกชัด และการเจริญกรรมฐานมันจะแก้ได้ มันจะล้างมลทินได้ ล้างกรรมเก่า
ที่มีมานานแล้ว จะมีแต่โชคดี มีปัญญา คนที่ไม่เคยอุปถัมภ์ก็จะมาอุปถัมภ์ คนที่เป็นศัตรูกันจะกลับมาเป็นมิตร

เราก็แผ่เมตตาด้วยความดีของเราจากกรรมฐาน ไม่มีอะไรดีกว่า เป็น **ความดีอันดับหนึ่งคือบุญในตัวเอง** สร้างบุญให้ตัวเอง คือ
กรรมฐาน **ที่นำเงินไปทำบุญวัดโน้นวัดนี้ นั่นบุญประเภทสอง**

ขอความสวัสดีจงมีแก่ญาติพี่น้องทั้งหลาย และจงงอกงามไพบูลย์ในพระพุทธศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทุกประการ เคารพหอนิดที่มีอยู่ ขอให้หายไปด้วยพุทธานุภาพ พุทธคุณ อัมมมัย พุทธคุณ สังฆมัย พุทธคุณ ให้ขาดกระเด็นไป โชคร้าย
จงหลุดไป ขอให้โชคดี มีปัญญา สวัสดิ์มีชัย ประกอบกิจการอันใด ขอให้มั่งมีศรีสุข ในชีวิตของตน งอกงามไพบูลย์ในกิจการและ
หน้าที่สืบต่อไป

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร กัมมะโน กัตถาโน กัมมะปัจเจกะพุทโธ พุทธังท้าวจักกะวาฬัง อัมมังท้าวจักกะวาฬัง สังฆังท้าว
จักกะวาฬัง อโหสิกรรม ขำพเจ้าขอขมาบุญคุณ จากการเจริญภาวนานี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้
เคยล่วงเกินท่านไว้ ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ท่านจะอยู่ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้ และโปรด
อโหสิกรรมและอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้า ด้วยอำนาจบุญนี้ด้วยเทอญ
